

La taca

por Josep Gòrriz

L'Oriol Pi era un noi amb molta imaginació. No li calien joguines, bastava qualsevol andròmina per fer-lo feliç.

Al matí, quan es llevava, el despertava una taca de sol, tot i que ell no veia cap taca: era una foguera, o la carpa d'un circ, o un platet volador...

Però vet aquí que un dia no hi havia la taca.

—Vaja! —va exclamar—. Núvols a la vista.

Va obrir els finestros, i... sorpresa! feia un sol esplèndid.

—I la taca? —va sospirar amb tristesa.

Sí que hi era, però en lloc de tacar la paret era damunt la tauleta.

Com cada matí, s'hi va acostar per acaronar-la, però la taca es va enretirar un xic.

—Vatua! —va exclamar l'Oriol.

S'hi va apropar novament.

La taca es va tornar a moure.

—A la tercera va la vençuda! —va insistir, ràpid com el vent, confiat que l'atraparia per sorpresa.

Però ella va córrer més de pressa.

L'Oriol estava tan embalat que no es va adonar que la taca sortia per la finestra i s'hi va tirar.

—Auxiiiiiii! —va cridar amb totes les seves forces.

Però en lloc de caure al carrer, va

sentir una estrebada, com si algú li estirés els braços i se l'endugués lluny, molt lluny.

Tan i tan lluny que, de sobte, el cel era negre com una gola de llop.

Però de seguida es va tornar groc.

L'Oriol va caure en una mena de coixí rodó amb pètals al voltant, com una margarida, però molt més gros.

—On sóc? —es va demanar.

—Endevina-ho! —va contestar el coixí, que tenia ulls, nas i boca, i parlava.

L'Oriol va fer uns ulls com unes taronges.

—Sí, senyor —va dir el coixí—, és el que estàs pensant, jo sóc el sol.

—I per què m'has estirat?

—Estic fent un àlbum. Es diu *Contes de tot el món*, per això cada dia agafo un nen que tingui imaginació perquè me n'expliqui un.

L'Oriol es va sentir orgullós.

—Doncs has triat la persona adequada: jo, de contes, en sé un pou. Quin vols que t'expliqui?: *El soldadet de plom*, *L'aneguet lleig*, *El gat amb botes*...

—Tots aquests ja me'ls sé —va replicar el sol—, jo en vull un de nou, el teu.

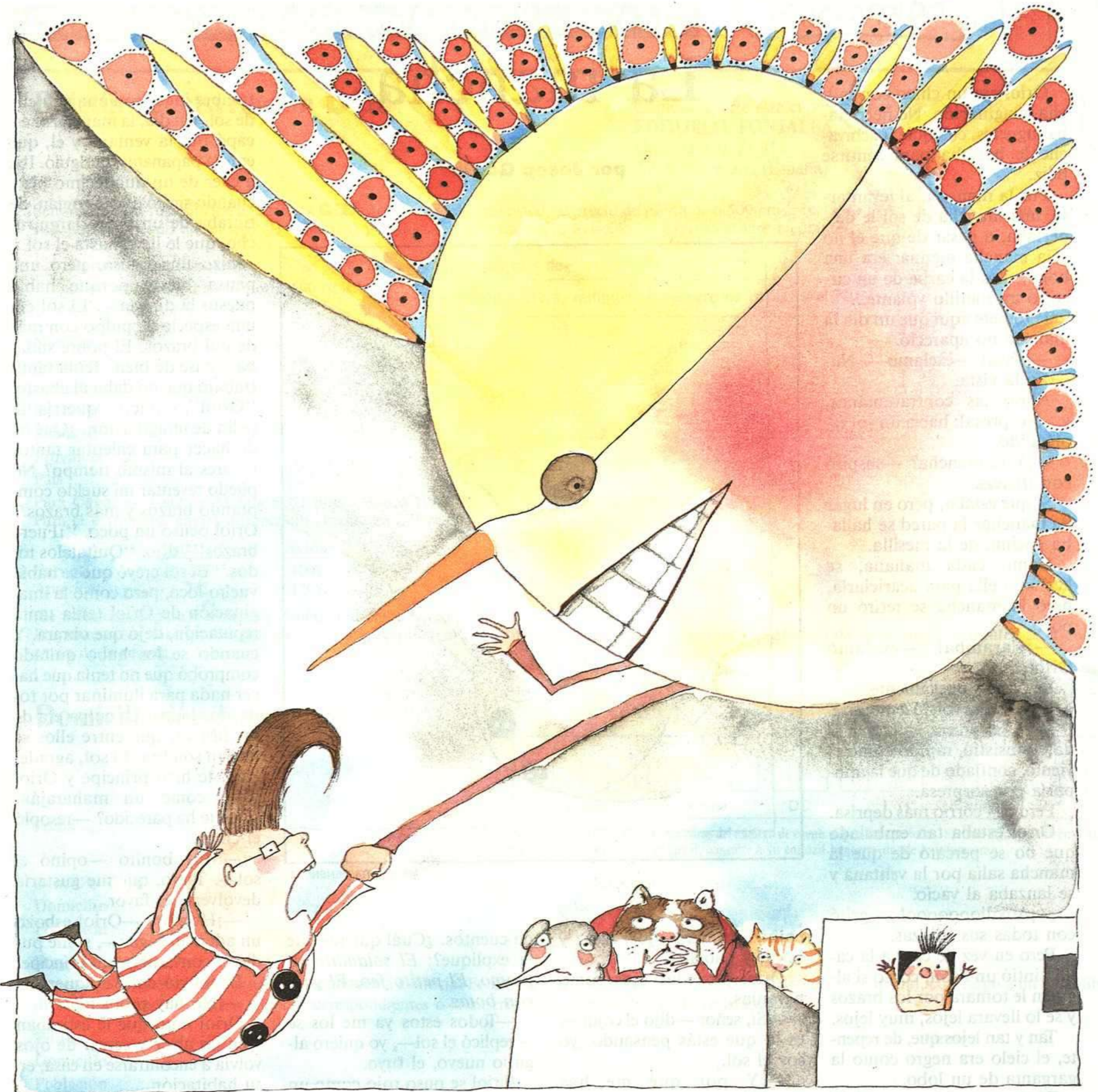
L'Oriol es va posar vermell com un pebrot.

—És que així, de cop i volta...

—Fes servir el cap!

—El cap? —va repetir amb un fil de veu, i tot seguit, encomanant-se al patró del seu poble, va posar fil a l'agulla—: «L'Oriol tenia el costum de jugar amb una taca de sol. Un dia la taca es va escapar per la finestra i ell, que era un tanoca, li va anar al darrera. Anava a caure d'un dotzè pis, quan va sentir que l'agafaven. Era un braç llargarut, que el va portar fins al sol... —va fer una pausa, però una pausa curta, perquè havia posat la directa—. El sol era una mena de pop amb més de mil braços. El pobre sua-va de valent. Tenia tanta feina que no donava l'abast. "Oriol", va suplicar, "voldria un pèl d'imaginació. Com ho he de fer per escalfar tants llocs alhora? No puc rebentar el meu sou comprant braços i braços." L'Oriol va rumiar una mica. "Fora braços!", va dir. "Treu-te'ls tots." El sol va pensar que s'havia tornat boig, però com que la imaginació de l'Oriol tenia tanta anomenada, el va deixar fer. I quan se'ls va haver tret va veure que no havia de fer res per il·luminar a tot arreu. La culpa era dels braços, que entre ells es feien ombra. El sol, agraït, el va fer príncep i l'Oriol va viure com un maharajà». Què t'ha semblat? —va esbufegar el noi.

—Molt bonic —va trobar el sol—.

MARGARITA MENÉNDEZ.

Tant, que m'agradaria tornar-te el favor...

—Home —l'Oriol va fer un posat murri—, si em poguessis fer príncep! El sol va riure amb franquesa.

—Cap problema!

L'Oriol va sentir que el tibaven i en un tancar i obrir d'ulls tornava a ser a casa, a la seva habitació.

Davant seu, al capçal del llit, hi ha

via la taca. Però havia canviat d'aspecte: ara tenia forma de corona. I al bell mig, escrites en un groc brillant, titil·laven unes lletres: Oriol Pi, 47.345^e. Príncep de la Imaginació.